

inat et, yarat!

İNAT

SAYI 6 / OCAK / İKİ AYLIK GENÇLİK DERGİSİ

DOSYA KONUSU: YAŞAMAK

İ
İndiden çekilecek acısı bunun,
Duyulacak mahzunluğu şimdiden,
Böylesine seviyecek bu dünya
"Yaşadım" diyebilmen için...

Nâzım Hikmet Ran

İNAT'IN BU SAYISINDA

D O S Y A : YAŞAMAK

HAYATIN ANLAMI NEDİR? **4**

Tuğberk Sumer

TEST: HAYATTA MISIN? **6**

YAŞAMIN BİTTİĞİ YERDE **7**

BAŞLAYAN KAOS: ATHENA

Dorukhan Öztürk

KİMİN İÇİN BİLİM? **8**

Veli Şenel

KIZIL/KARA:
BİR HALKIN KURTULUŞU MU? **10**

DİN KARDEŞLİĞİ Mİ?

Nil Balanlı

ÖĞRENCİ NEDİR? **12**

Efe Durman

YURTLAR VE OKULLAR **14**

Doğa Tarakçı

ÇAPRAZ BULMACA **15**

Ne kadar kötü ve yorucu geçerse geçsin yeni bir yıla girmiş olmak insana umutlu olması için temelsiz bir iyimserlik sunuyor. Bu iyimserliği umuda, yani gerçek temellere oturtulmuş iyiyi arama haline dönüştürmek de bize kalıyor. Umudu ise ancak anlamını kazandırdığımız bir hayatın içinde yaratabiliriz. Bu da bizi dosya konumuz olan hayatın anlamına getiriyor.

Ne kadar hayatta olduğunuzu ölçeceğimiz testten önce bizi İstanbul'dan Tuğberk arkadaşımızın hayatın anlamını sorgulatan yazısı karşılıyor. Bu yazıyı belirlerken tek bir şey konuştuk: Bizi şaşırtmalı!

Her şeyin sınıfsal olduğunu bizlere hatırlatan testimizin ardından İstanbul'dan Dorukan arkadaşımız içimizi kıpır kıpır eden ve yerimizden kalkma duygusu yaratan Athena filminin incelemesiyle karşımıza çıkıyor.

Sayfaları çevirmeye devam ettiğimizde, hayatımızı bu şekilde yaşamamız için dur durak bilmeden ilerleyen fakat birilerinin keyfine kullanmayı çok sevdiği bir konuyu inceliyoruz: Bilim. Antalya'dan Veli arkadaşımızın hazırladığı bu yazı sözelcısından dilsisine bilimin hepimiz için hep birlikte uğraşmamız gereken bir mesele olduğunu ve kapitalizmin onun gözüne at gözlüğü taktığını bizlere anlatıyor.

Hemen ardından sözünü etmezsek olmaz dediğimiz, dünyamızın en acı ve devam eden gerçeklerinden İsrail'in Filistin'i işgali gözümüze çarpıyor. Bu meseleyi tekrar düşünelim, mesele gerçekten din kardeşliği mi yoksa bir halkın kurtuluş mücadelesi mi? Bu sorularla aklınızı karıştıracak ve meselenin tarihsel boyutuna inmemizi sağlayacak yazısıyla Ankara'dan Nil arkadaşımızın kalemini bir kere daha okuma şansı buluyoruz.

Ve hepimizi ilgilendiren "Öğrenci Nedir?" sorusunun yanıtını, hem toplumsal hem de tarihsel bakımdan ele alan Bursa'dan Efe arkadaşımızın yazısıyla alıyoruz.

Ayak bastığımız yurdumuzun pek çok problemi olduğu gibi maalesef binbir emekle çalışarak girdiğimiz "nitelikli" okulların pek de nitelikli olmayan yurtlarında yaşadığımız sorunlar da cabası. Son yazımızda ise İstanbul'dan Doğa arkadaşımız Okul ve yurtlardaki bu sorunları ve nasıl çözebileceğimize değindiği yazısıyla bütün bunları yaşamamızın ne kadar saçma olduğunu ve hayatımızın anlamından çılmaya çalışıldığını bize hatırlatıyor.

Doğa arkadaşımızın yazısının ardından düşünsel sınırlarınızı zorlayacak, hazırlaması bile epey emek isteyen bulmacamız sizleri bekliyor.

İyi okumalar

İNAT'TAN

İnat Yayın Kurulu

Efe Durman

Ege Kaçan

Nehir Dizdar

Nil Balanlı

Tuğberk Sumer

Veli Şenel

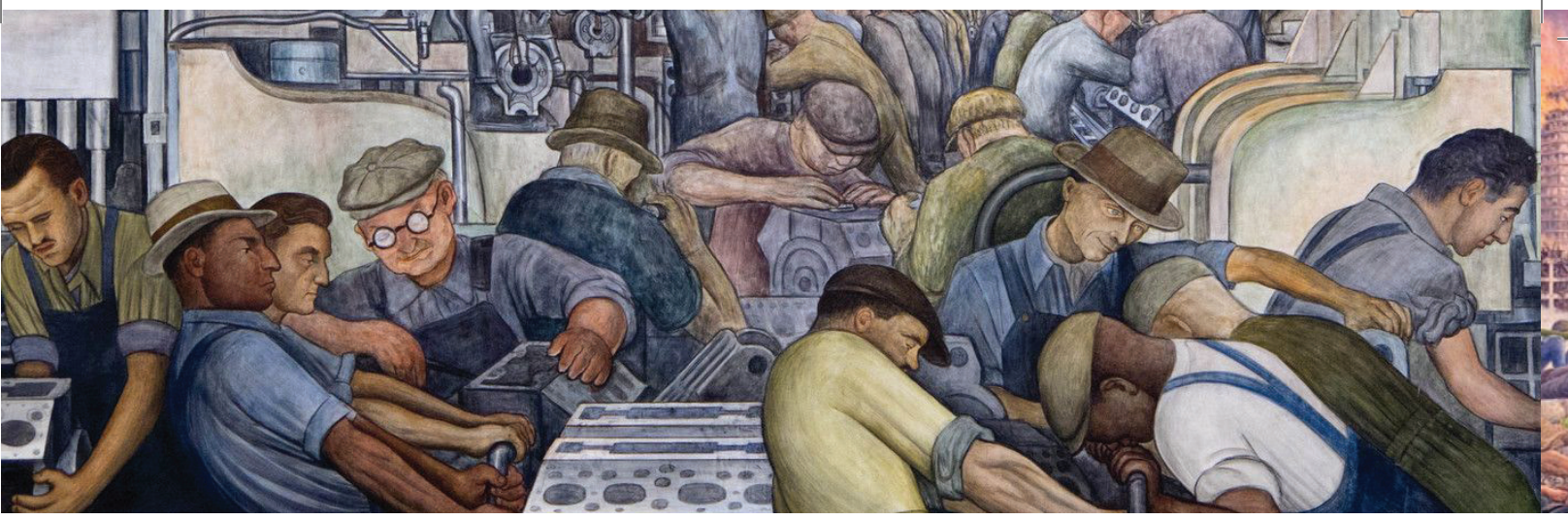
Tasarım ve Görsel:

Mahur Uslu

KÜNYE: Yaygın-sürelî yayın Ocak-2024 Türkiye İşçi Partisi Yayınıdır
Sorumlu Müdür: **Selin ERHAN**

Adres: **Caferağa Mh. General Asım Gündüz Cad. Yeğiner Sitesi**
B Blok No: 37 Kat: 2 Kadıköy-İstanbul

BASKI: **Zeytin Tabela Dijital Baskı ve Reklam Sanayi Ticaret Limited Şirketi**
Mustafa Kemal Paşa Mh. Çetin Sk. No:7/B Parseller-Avcılar İstanbul

HAYATIN ANLAMI NEDİR?

Tuğberk Sumer

Yaşıyoruz. Sen ve ben, birbirimizden habersiz. Erken-den kalkıp gecenin en derin karanlığında, birer robot gibi otobüse veya servise biniyoruz. Sorumluluklarımız var, yerine getiriyoruz. Bazen yetmiyor, yenilerini alıyoruz. Bazen yetiyor, dolup taşıyoruz. Aynı araçta bir kere bile göz göze gelmeden aylar geçiriyoruz. Akıp giden hayata, geçmişe dönüp bakıyoruz ve kaçanlara üzülmüyoruz. Küçük kutuları doldurarak geleceğimizi belirlemeye çalışıyoruz. Bir karar veriliyor, uyup peşi sıra gidiyoruz. Çok heyecanlı anlarımız, uyumayıp saatlerce ekran başında bir kişinin ufak bir açıklamasını beklediğimiz oluyor. Sonunda istediğimiz yine olmuyor bazen. Çabalarımıza üzülmüyoruz, pes ediyoruz belki. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışıyoruz, niye böyle oldu diyoruz. Harbiden niye böyle oluyor? Soruyoruz bunu kendimize, sonra suçlular buluyoruz. Bazen sen ben suçluyuz, bazen başkaları. Hiçbir şey değişmiyor hayatında. Değişmeli mi ki? Kafamız bulanıyor. Sürüklenip gidiyoruz.

Eyvallah yaşıyoruz. Eldeki imkanlarla yapılabilecek her şeyi yapıyoruz. Bütün irademizi ortaya koyuyoruz birlikte. Gün geliyor sabahlıyoruz uğraştığımız şey uğruna. Sonunda bizden bir şey çıkıyor ortaya. Belki bir resim, belki bir yazı, belki de sadece sevdiğimiz bir kitabın bizde uyandırdığı düşünceler. Bu sefer eşe dosta beğendiremiyoruz sonucu. Ailemizle beraber yaşıyoruz, ama onlardan biri olmuyoruz. Arkadaşlarımızla günlerimizi geçiriyoruz ancak onlardan saygı göremiyoruz. İnandığın şeyi savunduğun için makbul bulunmuyorsun, bulunmuyoruz. Belki de sorun kendimizde diyoruz. Nesi günah olabilir ki mutlu olmanın, emek vermenin, başarmak istemenin? Bir suçlu çıkıyor karşımıza, ona öfkeleniyoruz. Yapmana, yaşamana izin verilmeyenleri hazmedemiyorsun, isyan ediyorsun. Hadi bakalım artık suçlusun, “anarşiksin” bir kere. Senden olanı beğenmeyenler, artık seni de beğenmiyor. Biz, biz olduğumuz için beğenilmiyoruz. İyi de neden böyle oldu? Herkes neden öfkeli? Aklın geçmişte, yüzün ileride devam ediyorsun hayatına.

Hadi tamam yaşıyoruz. Düşündükçe düşünüyoruz. Trafikte kilitli kaldığımız günler, kendi çapımızda filozoflara dönüşüyoruz. Kararlar alıyoruz, bir şeyler değişmeli. Önce kendim sonra çevrem. Belki de hepsi ve herkes. Tam sorunların köküne ineceğiz, dünyaya geri çekiliyoruz. Otobüste kart basarken kuruş hesabı yapmak zorunda kalıyoruz. Alışveriş yapıyoruz. İki üç parça bir şey alıyor, sevdiğimiz sanatçıların konserine gidiyoruz. Bir anda ömürlük borçlu oluyoruz. Okul, iş, ev yine kendimizi kaybediyoruz. Yeni insanlar tanıyoruz. Arada onları anlamaya, kendimizi onlara anlatmaya çalışıyoruz. Düşünmeye tekrar vakit bulana kadar her şeyin yeri değişiyor, biz değişiyoruz. Bu sefer kendimiz üretmedik belki ama kendisine tutunduğumuz şeyler var. İnandıklarımız. Onlara müdahale ediliyor. Direnmek istiyoruz, destek arıyoruz. Sesler cılız kalınca arada kaynayıp gidiyoruz. İsteddiğimiz festivale gidemiyor, beğendiğimiz diziyi izleyemiyoruz. Ben değiştim, e suçlu da ortada. Onlara göre ben, bana göre öteki... Neden devam ediyor bu döngü. “Anlattığım onca şey boşa mı gitti?” diyorsun. Neye isyan ediyorum? Başkaları da rahatsız değil mi olanlardan? Tekrar sorgularken her şeyi zaman yine geçip gidiyor.

Biz neyi yaşıyoruz? Zorla sahnede istemediği oyunda oynatılan oyuncu mu olurmuş? Her seferinde sergilediğimiz performans yeriliyor. Sinirleniyorsun, sinirleniyoruz. İlk defa sahneden yönetmene “Ben oynamak istemiyorum.” diyorsun. Destek yanındaki oyuncudan geliyor. O da oynamak istemiyor artık ona verileni. Kendi yolunu çizmek istiyor. “Servisle gelemezsin.” denildiğinde, “yürürüm.” diye cevap veriyor. Sahneden ayrılınca, bir adım dışarı çıkınca görüyorsun aslında izleyenlerin de bıktığını aynı oyunu sürekli zorla izlemekten. Bütün inadınla istediğini yapmaya gidiyorsun kapıyı çarpıp. Daha çok çalışman gerekiyor belki ama bu sefer cesaretin var direnmeye. Yanında senin gibi hayatta kendi istediğini yapmaya çalışan birileri var artık. Yokuş yukarı koşturuyorsun. Çok zor günlerimiz oluyor. Ve en başından beri istediklerimizi yapmak için fırsatımız oluyor bir anda. Bu sefer çaban, varlığından rahatsız insanların samimiyetsiz onayına ya da sadece hayatta kalmaya razı gelen

büyüklerine değil. Seninle aynı yoldan geçmiş, güzel insanlara “bakın dünyaya kendimden bir şeyler kattım, artık bu yaşamda bir izim var ve bunu sizinle paylaşıyorum” demek için bu çaba. Sen, ben, kendimiz için. Hep birlikte bütün irademizi ortaya koyuyoruz. Dünya birlikte direndikçe, beraber mücadele ettikçe güzelleşiyor. Düşünce artık sendelemeden dimdik ayağa kalkıyoruz çünkü birbirinin koluna giren dostlarımız artık. Birbirimizi görerek, duyarak emin adımlarla ilerliyoruz.

Biz bir mücadeleyi yaşıyoruz. Yaşarken de tarih yazıyoruz. Her şeye rağmen hayatta kalan gençlerin tarihi. Geride kalanların anısıyla ileriye, hep ileriye gidenlerin tarihi. Hayatımızda zevk aldığımız her şeyi elimizden almak isteyenlere rağmen kenetlenerek çözümler bulanların tarihini yaşıyoruz. Bu hikâyenin özneleriyiz; sen, ben, hepimiz. Hayatı da anlamlandırmak için yaşadıklarımıza bakmaktan doğal ne olabilir ki? İşte o hayat engellerle dolu bir yolculuk. İçinde sürekli ilerliyoruz. Karşımıza çıkan her yenide kendimizden bir şeyler arıyoruz, yoksa yaratmak istiyoruz. Halihazırda eskiyi ve şimdiyi belirleyenler bittabi gelen yeniye de müdahale ediyor. Önüne barikatlar kurulduğunda kalkıp yeni bir yol açıyorsan ve “Benim hayatım buradan devam edecek, ben bu hikâyeyi yaşayacağım.” diyorsan işte o zaman yaşıyorsun.

Satırlarca yazdığımız gibi... Hayat, özgürlük uğruna verilen mücadeleyle birlikte hem bizi hem de çevremizi tanımladıkça anlamlı. Olgular biz onlara kendimizden anlamlar verdikçe gerçekten önemliler, ancak bu şekilde hayatın gerçekten bir parçası olabilirler. Hayatı anlamak için ise onu yaşamak lazım.

**“Yaşamak bir ağaç
gibi tek ve hür ve
bir orman gibi
kardeşçesine...”**

TEST

HAYATTA MISIN ?

1-Aşağıdakilerden hangisi eğitim hayatınızda sizi daha çok zorluyor?

- A-Derslerden kendime vakit ayıramıyorum.
- B-Sınıfım Tarkan konserinden daha kalabalık.
- C-Tuvaletler dinlenme tesislerini aratmıyor.
- D-Ustam dükkkanı her sabah bana açtıyor.

2-Okula nasıl gidiyorsun?

- A-Ailem arabayla bırakıyor.
- B-Servisle gidip geliyorum.
- C-Metrobüs (Mezun olana kadar boğularak aramızdan ayrıldı)
- D-Yurtta kalıyorum.

3-Okulda Kantine Gittiğimde:

- A-Sucuklu olduğu iddia edilen tosttan alırım.
- B-Poğaçla vişne suyu ikilisiyle reflüye bir adım daha yaklaşıyorum.
- C-Pitostun içindeki mısırları sayarım
- D-Annem ekmek arası zeytin peynir koymuş.

4-Arkadaşlarıyla ne sıklıkla buluşursun?

- A-Arada bir eve uğrarım
- B-Bazen
- C-Siz gidin kanka annem izin vermiyor.
- D-Arkadaş?

5-Hobilerim:

- A-Kitap okumak, müzik dinlemek, spor yapmak.
- B-Dizi film izlemek.
- C-Zamları takip etmek.
- D-Evde tavanı izlemek.

6-En büyük fobim:

- A-Yükseklik
- B-Karanlık
- C-Devrimi görememek
- D-Yurdumda asansörün düşmesi.

7-Haberleri nereden takip ediyorsun?

- A-İnat Blog (Tabii ki)
- B-Televizyon
- C-Abi Twitter'da gördüm. (Dünyanın en hatalı bilgisini verdi)
- D-Takip etmiyorum. (Edince anksiyete krizine giriyor)

8-Ailen ile aran nasıl?

- A-Çok iyi anlaşıyoruz.
- B-Fikir ayrılıklarımız olsa da geçinebiliyoruz.
- C-Tek ortak noktamız aynı evde yaşamak.
- D-Bizim ev Ziyagil Yalısından daha karışık.

9-Aşağıdakilerden hangisi seni daha çok tanımlıyor?

- A-Devrimci, görev insanı.
- B-Kendinden emin, çalışkan.
- C-Gece izlediğim motivasyon videolarından gaza geliyorum. (Sabah unutup yine hiçbir şey yapmıyorum)
- D-Neden sevgilim ilaçlarımı içince kayboluyor?

10-Tatillerini nasıl değerlendirirsin?

- A-Kendimi geliştirmeye çalışırım.
- B-Arkadaşlarımla tatile giderim.
- C-Ailem her bayram köye götürüyor.
- D-Oda, mutfak, banyo arasında mekik dokuyorum.

11-Aşağıdaki şarkılardan hangisi ruh halini yansıtıyor?

- A-Kafama Göre
- B-Haydi Gel İçelim
- C-Mazeretim var, asabiyim ben.
- D-Beni siz delirttiniz.

12-Aşağıdaki süper güçlerden hangisini tercih ederdin?

- A-Güce gerek yok, yeterince süperim.
- B-Uçabilmek.
- C-Diğer canlılarla konuşabilmek.
- D-Görünmezlik (Kimse bana elleşmesin)

En fazla hangi şıkkı işaretlediysen:

- A şıkkı: Yaşıyorsun bu hayatı
- B şıkkı: İyisin iyi
- C şıkkı: Düzeliyez be abi
- D şıkkı: Hayat bitti.

YAŞAMIN BİTTİĞİ YERDE BAŞLAYAN KAOS: ATHENA

DORUKAN ÖZTÜRK

Kör öfkenin, nefretin türettiği sloganlar eşliğinde yüreklerde devleşmiş bir kinle ardı ardına alevlenen molotof kokteylleri, kapsüllerinden yayılıp atmosferin bizzat kendisine dönüşen gazlar, ona renk veren, rotası belirsiz fişekler ve kitlesel bir gerilim tasvirinin sağlaması gereken tüm diğer unsurlar Athena'nın nefes kesici açılış sekansının, bilhassa tüm anlatısının baş mimarlarıydı. Yönetmenin bizzat kendi tabiriyle “bolca ter, gözyaşı ve kanla” çekilmiş bu kesintisiz tek planlık açılış sekansı şüphesiz ki filmin çıktığı günden bu yana namına epey hizmet etti. Görsel zevki doruklarda yaşatan bu bölümde izleyici, baş karakterlerimiz Karim ve Abdel ile birlikte Paris'in banliyölerinde baş gösteren ve filmin son saniyesine kadar dinmek bilmeyecek bir fırtınanın içine girip filmin kaotik temposuna karışıyor. Kiminin teknik üstünlüğe, kiminin kurgudaki ustalığa bağladığı filmin seyirciyi içine almayı başarabilen yapısının kaynağıyla ilgili Gavras, eserinde karakterlerinin mizansenle vücut bulmasını hedeflemiş olmasını işaret ediyor. Buna ilişkin karakterlerle ilgili izleyicinin filme olan yorumunu doğrudan etkileyebilecek başka bir demecinde ise karakterlerini kendi iradeleri olsa da kaderlerinin onlara üstün geldiği modern bir Yunan tragedyası biçiminde inşa ettiğini söylüyor.

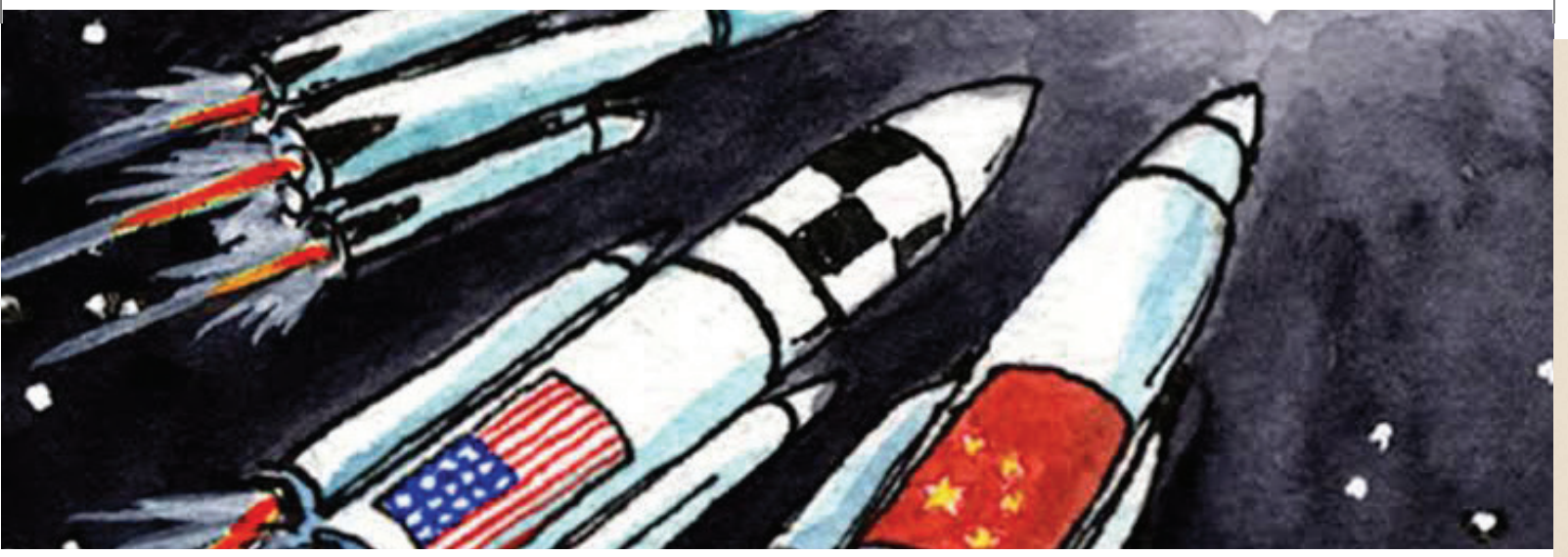
Filmin büyüleyici görselliğini ve tekniğini kenara bırakıp anlatısının içeriğini merceğe aldığımızda bizleri “ötekiler” karşılıyor. Toplumun dışına itilerek hizmet etmeye zorlanan göçmen vatandaşlar, gettolaşmaya sürüklenmiş sosyal konut bölgesi Athena'da en şiddetlisinden bir ayaklanma çıkarıyorlar. Bu ayaklanmanın sancağında henüz on üçünde polis şiddetiyle can vermiş kardeşleri Idir'in adı yazılı. Polis şiddetini de baş temalarından biri edinmiş Athena, derdini izleyiciye Idir'in iki farklı noktada konumlanmış iki ağabeyinin çatışmaları, bir başka tabirle trajedileri üzerinden anlatmaya çalışıyor. Fakat bu noktada anlatılmaya çalışılan derdin niteliği hususunda eleştirilerin odağından kaçamıyor.

Athena gibi toplumsal yaraları kendine konu edinmiş yapımların, üzerinde yürüdükleri ipin inceliği sebebiyle tökezleyip olumsuz geri dönüşlerin hedefi haline gelmeleri oldukça muhtemelken Athena için durumun daha farklı

olduğunu söyleyebiliriz. Özünde filmin aldığı başlıca eleştiri, o ince ipin üzerine çıkmaya hiç yeltenmiyor olduğu yönünde. Hikayenin arka planın epey havada kalması/bırakılması, seyirciyi, odağına aldığı olayların etrafında gelişenlerden bihaber bırakıyor oluşu, yaşananların nedensellikten uzak gelişmesi gibi unsurlar Athena'yı alt metin bakımından zayıf, başta bahsettiğimiz görsel harikalarından öteye geçemeyen bir yapım kılıyor kimi seyircinin gözünde. Teknik bazlı bu eleştirilerin yanına; gerek filmin şaşasının gettonun gerçekliğini örtüp kendine bir fantazyaya yaratıyor oluşu, gerek konu edindiği problemi istisnai durumlar üzerinden işlemesi, gerekse hikayenin çeşitli yerlerinden hareketle mücadelenin aslında devlet aygıtlarıyla, iktidarla değil, bağımsız bir güruhla olduğu imajına varması gibi senaryo kaynaklı eleştiriler de eklenince kendisinde cevap hakkı gören yönetmen Gavras, tüm bunlara cevaben filmi bir mesaj verme kaygısıyla çekmemiş olduğunu sıklıkla yineliyor ve eserinde “daha ziyade ayaklanma anına ve orada yaşananlara” odaklandığını ekleyerek bu eleştiri oklarından sıyrılıyor. Tabii bu dediklerini göz önüne alarak yorumladığımızda politik bir çıkarıma varılmaya çalışılmadan izlenmesi gerektiği söylendiğinden, ki sanata dair herhangi bir unsur için bu ne derece mümkün tartışılır, sıraladığımız tüm bu unsurlar bir eleştiri öznesi olmaktan çıksa da finalde karar merciinin izleyici olduğunu belirterek içeriğe dayalı tüm bu tartışmalara nokta koyabiliriz.

Hazır Athena'yı masaya yatırmışken bu tip toplumsal meseleleri tema edinen yapımlara nasıl yaklaşmamız gerektiği sorusuna cevap aramak gerekir. Aldığı tüm olumlu-olumsuz eleştirilerle Athena, bu ve doğuracağı pek çok benzeri soruyla izlenip yorumlanmayı, üzerine tartışılmayı hak eden bir film olarak izleyicisini beklemekte. Fakat her şeyin ötesinde bizlerin bu yapıyı Gezi Parkı'nda polisin gaz kapsülüyle henüz on beşinde bağrımızdan kopan Berkin'i, Atina sokaklarında kalbini hedef alan polis kurşunlarıyla on altısında ölümsüzleşmiş Alexis'i ve dünyanın dört bir noktasında tanınmayan hukukun yarattığı en kötücül felaketlerden olan polis şiddetine kurban gitmiş nice fidanı, mücadelecisi ruhu anmadan; direncimizi yeşertmeden izleyebilmemiz mümkün değil.

KİMİN İÇİN BİLİM?

VELİ ŞENEL

Günümüzde bilim başlığında alternatif düşünceye yabancı kalmaktan doğan, bilimin sadece rekabet hırsıyla ilerleme göstereceğinden tutun, günümüzde bilimin evrensel olduğu düşüncesine kadar pek çok ön kabul bulunmakta. Yaşamımızın hemen her alanında gözlemleyebildiğimiz ve alternatifi aranmamış pek çok doğru kabul ettiğimiz yanlış var.

Son 150 yılda ulaşım ve iletişim araçlarının yaygınlaşması, üretim sürecinin hızlanması, hiç olmadığı kadar yüksek üretim hacmine ulaşılması, bilimsel bir araştırma için ihtiyaç duyulan sermaye, araç ve metotların zenginleşmesi gibi insanlığa yeni bir dünyanın kapılarını aralayan kapitalizmin ortaya çıkışı bilimsel ilerleme yönünde hızlı adımlar atmaya sağladı. Tüm bu verilere baktığımızda, kapitalizm bilim için teşvik yaratacak rekabeti oluşturuyor ve adeta umut saçan -kimilerine göre insanlığın sonunu getirecek- bilimsel ilerlemeyi sağlıyor demek mümkün olabilir. Ama ikinci bir bakışta “Bilimi kim üretiyor, neden ve kimin için üretiyor?” sorusu karşımıza çıkıyor.

Sistemin yaratmaya çalıştığı toplum modeline bakacak olursak kapitalizm, pek çok arayışı ve hevesi kursağımızda bırakıyor. Bunu anlamak için toplumun nasıl işlediğine, üretimine bakmamız gerekiyor. Kapitalist üretim kâr üzerine kurulu ilişkiler içerir. Bir sermaye ortaya konulacaksa herhangi bir toplumsal değerden önce bunun getirisi nedir ve nasıl daha da arttırılır düşüncesiyle yola çıkılır. Örneğin bir süpermarket mahallenize şube açacak olduğunda bunun size pek çok kolaylığı olabilir fakat bu zincir market sizin hayatınızı devam ettirme zorunluluğunuzdan faydalanır. Veya uzun dönem tedavide kullanılan ilacın firması size aşı ya da kısa dönem tedavi alternatifi sunmaya çalışmaz. Bunu gerek AIDS tedavisi gerek kanser aşısı çalışmalarına fon ayrılmaması, patentlerinin büyük ilaç firmalarınca alınıp üretimine engel olunması gibi yakın tarihli örneklerle de gözlemleyebiliyoruz. Buradan yola çıkarak tekrar sorularımıza dönecek olursak bilimi üreten, sermayeyi elinde bulunduran sınıf; bilimi de toplumsallıktan soyutlayarak bir pazar haline getirip kâr amacıyla kullanmaktadır. Bilimin evrensel

olduğunu bu noktada iddia edemeyiz. Evet, bilim evrensel olmalıdır fakat “bilimsel ilerleme” mevcut durumda sermaye sahiplerinin ceplerini doldurmak için pazar haline getirdiği, kâr amacı gütmesi ve bencil karakteriyle anlamlının anlamsızlaştırıldığı, değer yok olduğu bir süreç. Bilimin bir pazar ürünü olarak görülmeye başlandığı noktada gördüğümüz ilerleme tablosu, toplumsal sorunlara çözüm üretmek ya da karanlığa ışık tutmak için değil sermaye sahiplerinin çıkarları doğrultusunda yön verdiği bir araca dönmüş durumda. Bu durum bilimsel ilerlemeyi kösteklemekle kalmıyor sahte bilime de sebep oluyor. Örneğin insan evrimine dair daha önce rastlanmamış “PiltDown Adamı” fosili Charles Dawson tarafından yapay olarak üretilmiş bir fosildi ve 40 yıl boyunca bu fosil gerçek sanıldı. Yani bilimin itibarı ve bilim insanının etik kimliği bireysel hırslara kurban edildi.

Bir diğer önerme ise bilimin sadece bu şartlar altında ilerleme sağlayabileceğidir. Bu yanlışlığın temelinde insanın çalışmasının kâr etme arzusundan geldiği düşüncesi yatar. Fakat gözden kaçırılan nokta insanların günümüzde de kâr teşviki olmadan çalıştığı gerçeğidir. O büyük bilim laboratuvarlarında çalışanlar yaptıkları iş için bir kâr elde etmiyorlar. Daha üst bir rütbe ya da bir promosyon dışında onları çalıştıran bir sermaye rekabeti veya kâr teşviki yok. Pazar rekabeti bırakın bilimi ilerletmeyi yavaşlatmaktadır. Bilimsel verilerin gizli tutulması, araştırmalar sonucunda elde edilenlerin mülk gibi sahiplenilmesi bize ancak gizli tutulanı bulmak için fon harcayan diğer rekabetçi ya da diğeri ondan önce sahiplendiği için çöpe gidecek bir araştırmayı getirmiştir. Yani kapitalist sistemin ürettiği bilim ilerleme adına ortak bir akıl yürütmek eldekini paylaşmak yerine hırslarıyla ciddi bir emek ve sermaye israfına sebep olmaktadır.

Üstelik kapitalistler de kendi bilimlerine sırtını yaslamıyorlar. II. Dünya Savaşı sırasında ABD atom bombası üretmek için gerekli araştırmaları şirketlerin yapabileceğine güvenmediği için devlet eliyle yapılmasını kararlaştırmış. Aynı şekilde Birleşik Krallık da ciddi endişeler

duymuş olacak ki askeri sanayiye kamulaştırma adımlarına girmiş. Konu buraya kadar gelmişken başta da sözünü ettiğimiz alternatif bir bilim anlayışından bahsedelim. Kapitalist sistemin üretim biçiminden doğan sonuçlardan yola çıkarsak toplumu ve toplumu oluşturan yapıyı belirleyen üretim biçimini değiştirdiğimiz noktada bilim anlayışında da bir alternatif şekillenmeye başlıyor.

II. Dünya Savaşı'na girerken sanayileşme ve bilim konusunda çok ciddi ilerlemeleri çok kısa bir sürede toparlamış bir dev vardı. Kapitalist devletlerin uzun yıllardır kurmakta olduğu sanayi düzenine karşın; demir madeni sayısı bile kısıtlı, açlık ve savaşın küllerinden doğup birkaç on yıl içerisinde seri tank üretimine başlayan ve teknolojik bakımdan dünyaya kafa tutmaya başlayan bir bilim kültürüne sahip Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği. Okuryazarlığın bile sadece iyi durumda olan ailelerde görüldüğü Rus Çarlığı'ndan; kolektif bilim üreten, hemen hemen bilimin her alt disiplinde ilerleme kaydetmiş, 12 Uzay Yarışı ödülünden 11'ini almış SSCB'ye. Ve kapitalizmin sunduğu bilimin neredeyse tamamen zıttı dinamikleri vardı. Bir kere pazar rekabeti yoktu, bilim kolektif olarak ilerletiliyordu. Başarılı bilim insanları layık oldukları saygınlığı ve emeklerinin karşılıklarını alıyorlardı. Bilimle toplum kapitalizmin aksine iç içeydi. Dolayısıyla bilim insanı da üretilen bilim de toplumdan soyutlanmıyordu. Bilim, üretimle iç içe geçmişti; bir makinist ile aynı fabrikadaki AR-GE sorumlusu akşam beraber oturup eğlenebiliyorlardı. Bilimler Akademisi ile Devlet Planlama Komisyonu aynı çatıda bir araya geliyordu.

Bilim insanlarının çalışmalarını sağlıklı bir şekilde sürdürmek için ihtiyaç duydukları şartlar zaten yerindeydi; iş güvenliği, kaynak ve bütçe. Ve ilk iş Mendel çaprazlaması, yapay seçilim gibi yöntemler kullanarak tarımsal verimliliği artırma gibi toplumsal sorunları ortadan kaldıracak yönde bilimsel çalışmalara yöneldiler. Yuri Gagarin uzaya milyarder olma umuduyla çıkmamıştı. Bireyselliğe sıkışmış bir bilim anlayışı yerine kolektif bir bilim kültürü inşa ediliyordu. I. Dünya Savaşı'ndan adeta

elde hiçbir şeyi kalmadan çıkan halk, ABD ile karşı karşıya gelip roket gösterisi yapabiliyordu. Uzay Yarışında da gördüğümüz gibi şirketler bilimsel ilerleme konusunda çok yozlaşmış bir unsur olarak kaldılar. ABD de bu krizi yönetmek adına devletin tüm imkanlarını seferber etti.

Günümüzde kullandığımız akıllı telefonlar, uydu teknolojileri, SMS, internet gibi akıl almaz boyutlardaki icatların temelleri Sovyetler Birliği'nin ürettiği bilim kültürü sayesinde oluşmuştur. Evrimsel biyolojiden tutun da karbon kimyasına kadar pek çok ilerlemede kolektif bilim kültürünün rolü vardır. Bilim birkaç tane zengin patronun üreteceği bir disiplin olamaz. Biz olma değerlerini, toplumsallığı gidip de ben olma hırsına, bencil heveslerine kurban eden ve toplumundan soyut bir şekilde şirketlerce adeta satın alınan bilim insanı özgür değildir ürettiği bilim de evrensel değil sınıfsaldır.

Meselenin küresel boyutundan yerel boyutuna inecek olursak ülkemizde her geçen gün artan gericilik, eğitimde bilimsellik değerlerini ayaklar altına alıyor. İdeolojilerine göre baştan yazdıkları müfredattan, dinci eğitim yoluyla metafizik aşılmalara kadar bilime dair ne varsa toplumdan söküp atmak için çabalıyorlar. Bu ülkede sırf evrim üzerine yazı yazdığı için hakkında soruşturma başlatılan TUBİTAK çatısında görev almış bilim insanları var. Ve en temel hakkımız olan laik ve bilimsel eğitimin elimizden alındığı dönemde okullarımızda, sokakta, arkadaşlarımızın içinde doğruları söylemeye inat etmek bizlerin sorumluluğudur. Bugün dur demezsek yarın başka bir şeyimizi elimizden alacaklar. Buna karşı örülecek mücadeleyi de yaşlı milletvekilleriyle değil sıra arkadaşlarımızla vereceğiz. Elimizden almaya çalıştıklarını teslim etmek bir yana dursun daha ilerici ve bilimle iç içe bir geleceğin inşası için ortak bir mücadele yürütmeye devam edeceğiz.

BİR HALKIN KURTULUŞU MU? FİLİSTİN

NİL BALANLI

Birkaç aydır özellikle tanıklık ettiğimiz açık soykırım ve geride bıraktığı, bırakmaya devam ettiği acılar karşısında vicdanımız sızlar haldeyiz. Sözcüklerin kitabı anlamlarının ne kadar eksik olduğunu böyle zamanlarda anlıyorsunuz. Yanı başınızda ama bir şekilde ne kadar yakında olduğunu anlamakta belki eksik kaldığınız sizinle aynı yaşta, aynı ideallere sahip ve en az sizin kadar o idealler için çalışmaya hazır olan biri siz bu satırları okurken en iyi ihtimalle koca bir kaosu ortasında hala nefes alıp verecek kadar şanslıdır. Kardeşlerine sıkı sıkı sarılmıştır, annesini arıyordur çığlık çığlığa. Çevresindeki diğer herkes gibi. Haftalardır takip ettiğimiz bu kanlı soykırımın yalnızca medyaya yansıyan kadara hakim olabiliyoruz. Kapalı kapılar ardında yaşlı, kadın, çocuk demeden orada aktif bir mücadele veren Filistin halkının neler yaşadığını yalnızca tahmin edebiliriz. Pek çok kişinin gündemini yeni yeni meşgul eden bu vahşetin tarihi ise epey eskiye dayanıyor.

Bu yazıda Filistin-İsrail meselesini size ortasından değil, daha iyi anlaşılması için başından anlatmaya çalışacağız. Meseleyi tarihi açıdan ele almaya yeltendiğimizde 3000 yıla dayanan uzunca bir geçmişi olduğunu görüyoruz.

1897 yılında ilk kez kendini gösteren Siyonist hareket hakkında çok ayrıntıya girmek bu yazının amacı olmasa da bugünüümüzü daha sağlıklı okumak anlamında bize yardımcı olacak kısmına değinmek faydalı olacaktır.

En kaba haliyle bahsetmek gerekirse II. Dünya Savaşı sırasında İngiltere başta olmak üzere batının siyonizmi destekler konumunun altında yatan motivasyonu konuşarak başlayabiliriz. Tahmin edeceğimiz üzere buradaki motivasyon temel insan haklarını değil, çıkarları gözetir nitelikte. İngiltere'nin Filistin topraklarında kurula-cak bir İsrail devletini açıkça destekler ifade ve eylemlerinin, ABD'yi kendi saflarında savaşa sokmak ve esasen Yahudilerin desteğini kazanarak Süveyş kanalının kontrolünü sağlamaya yönelik olduğunu bilmek burada oldukça önemli. Bu nokta emperyalizmin çıkarları için ne kadar ileriye gidebileceğinin yalnızca bir örneğidir. Toprakların asıl sahibi olan halk; bir kanal, emperyalistlerin ceplerine girecek bir miktar para uğruna kimliksizleştirilmeye çalışıldı ve hala da çalışılıyor.

II. Dünya Savaşı'nın sonuna gelindiğinde İngiltere hakimiyetindeki Filistin topraklarına, Almanya'nın Yahudi karşıtı politikalarının da hızlandırıcı etkisiyle, Yahudi göçleri yapıldı. İngiltere'nin Filistin'den çekilmesiyle birlikte 1949'da Birleşmiş Milletler tarafından alınan kararda bölgenin %56-%42 oranında parçalanmasına karar verildi. Bu adaletsiz paylaşımı kabul etmeyerek komşu devletlerce başlatılan direnç bütün desteği ve sermayeyi arkasına almış İsrail devletinin lehine sonuçlandı. Yapılan yeni anlaşmalarla bu kez İsrail bölgenin çoğunluğunda söz sahibi duruma geldi. 60-70'li yıllara gelindiğinde ise halk kurtuluşu kendinde görerek büyük çoğunluğunu sol-sosyalist olarak adlandıırabileceğimiz hareketler oluştu.

**Sömürgeye,
koloniciliğe, ırkçılığa
ve çıkarları
uğruna insanı
ikincileyen her türlü
yaklaşma karşı bir
kere daha:**

**Nehirden Denize
Özgür Filistin!**

DİN KARDEŞLİĞİ Mİ? İSRAİL

O dönemde etkisini hissettirmeyen, bugün ise en sık karşılaştığımız 'Hamas'ı ve cihatçıları kınıyor musunuz?' sorusuyla bizi karşı karşıya getiren İslami örgütler kendini daha çok 80'lerden itibaren göstermeye başladı.

Filistin halkının yıllardır kendi topraklarında yok sayılması ve bu yok saymayı emperyalist çıkarlar uğruna destekleyen devletlerle beraber koloncilik, etnik temizlik, mülksüzleştirme gibi türlü problemleri içinde barındıran bu konu hakkında pek çok farklı başlık altında konuşulabilir. Bu yazıda Filistin-İsrail savaşının neden iki dinin savaşı değil, emperyalist işgale karşı direnen bir halkın mücadelesi olduğunun üzerinde duracağız.

Günümüz siyasetinin yazının başlarında bahsettiğimiz tarihi arka planı yok sayarak, sığ bir perspektifle ele alıp karşı çıktığının aksine birbirinden farklı çıkarları için yok sayılmaya, unutturulmaya çalışılan bir halkın, bir kültürün ülke sınırlarını aşmış onurlu direnişine destek vermeye, çıkarttıkları sesi güçleştirmeye olan çabamız akla uygun olmalıdır. Orada yaşayan halkın başlatmış olduğu direniş, bugün İsrail'in de dahli neticesinde başlangıçtaki sosyalist niteliklerini tam olarak muhafaza edememiş olsa da biz Filistin halkı için, oradaki çocuklar için, kadınlar için

oradaki çocuklar için, kadınlar için ve özgürlük mücadelesi veren herkes için sesimizi çıkartmaya ve barış talebimizde ısrarcı olmaya devam edeceğiz. Bizi bir taraf haline getirmeye çalışırken ortaya attıkları suçlamalar işte tam bu yüzden boşa düşüyor. Biz ne kadınları eve kapatıp erkek egemen toplumu sağlamlaştırmaya çalışanlardan tarafız ne de ceplerine girecek milyonlar adına bir halkı aşağılayanlardan, buna destek verenlerden. Bizim tarafımız Filistin halkının ve haklı mücadelesinin tarafıdır. Bu noktada Denizlerden bugüne Siyonizme karşı sergilediğimiz kararlı ve tutarlı duruşa dikkat çekerken 'İslam' dayanışması adı altında gece gündüz İsrail'i kınayanların saman altından yürüttüğü sulardan da bahsetmemiz gerekir elbette.

Çözüm prompterdan okunan 'kınama' metinleriyle kavuşamayacağımızı da İsrail ile ticari ilişkilerin durdurulmasının gerekliliğini de en açık şekilde ifade ettik. Buna rağmen hala din kardeşleri olduğunu iddia ettikleri halk acıyla, baskıyla yaşarken hiçbir eyleme geçmeyen anlayışın samimiyetine ne derece inanabiliriz?

Burada İsrail'e parmak sallayıp limanlarında ticarete devam edildiği sürece, bu zulmün durdurulması adına gerekli yaptırımlar uygulanmadıkça kürsülerden yapılan insan hakları ihlallerini kınayan bu konuşmalarla nereye varacağız? Buradan da anlaşılıyor ki öncelenmesi, örgütlenmesi ve desteklenmesi gereken, halkın yıllardır sürdürdüğü mücadele ve dayanışma. Hamas'ı veya Siyonizmi desteklemek dışında bir alternatifimizin olmadığı söylemi böylesi hassas ve önemli bir konu hakkında bizi kısır bir döngüye sokmaktan başka hiçbir şeye hizmet etmediği gibi bir gerçeklik de barındırmıyor. Din kardeşliği adı altında Filistin halkının yanında olduğunu söyleyenlerin söz konusu maddi çıkarlar olduğunda İsrail ile olan yakın ilişkilerine göz yummadan ve halı altına süpürülmesine izin vermeden, bizi bir tarafın sorgusuz destekçisi konumuna itip ideolojimizle taban tabana zıt fikirlere destek verdiğimiz iddialarına karşı bu tarihi direniş ve hak mücadelesinde hep işgalcilerin karşısında olduğumuzu, hep de olacağımızı ifade etmemiz gerekiyor.

ÖĞRENCİ NEDİR?

EFE DURMAN

Bundan 84 yıl önce Prag'da faşist Nazi işgaline ve Hitler'in yayılcı politikalarına karşı Çekoslovakya halkının bağımsızlığı için eylem yapan yurtsever öğrenciler baskıya ve işgale karşı kararlı bir biçimde özgürlük dediler. Ekimin 28'inde yapılan eylemde ağır yaralanan öğrenci lideri Jan Opletal'ın ağır yaralı geçirdiği 14 günün sonunda hayatını kaybetmesi, işgale karşı bir kıvılcım oldu. Jan'ın cenazesindeki binlerce sıra arkadaşının öfkesi bu kıvılcımı faşist cuntaya karşı kocaman bir aleve dönüştürdü. Günün sonunda bilinen üzere Naziler kaybettiler.

1974 yılında, bu sefer Atina'da üniversite öğrencileri gerici yönetimin karşısındaydı. Kişisel özgürlüklerin askıya alındığı, insanların siyasi görüşü nedeniyle tutuklanıp işkence gördükleri bir dönemde gerici askeri yönetimin karşısında Atina Politeknik Üniversitesi öğrencileri vardı. Öğrenciler tarafından başlatılan direniş çok sürmeden halkı örgütlemiş ve sıkıyönetim karşıtı bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Bu ayaklanma 17 Kasım günü askeri müdahale sonucunda birçok sıra arkadaşımızın öldürülmesiyle bastırılmaya çalışılmış olsa da halk direnmeye devam etmiş ve sonucunda kazanmıştı. 17 Kasım ise günümüzde hala uluslararası öğrenciler günü olarak anılmakta.

**"Burası Politeknik...
Burası Politeknik...
Bütün halkımızı, işçi ve
emekçileri sokaklara,
cuntaya karşı özgürlük
mücadelesine katılmaya
çağırıyoruz!"**

Görüldüğü üzere öğrencilik; tarihi boyunca her zaman ile riyi gösteren, baskıya ve işgale karşı direnişi ortaya koyan bir kimlik olmuştur. Hiç şüphesiz hayal edilen eşit, özgür, güneşli dünyanın kapısı; bilinçli, okuyan, araştıran, yazar öğrencilerin sayesinde açılacaktır. Bizler "geleceğin" doktor, avukat, mühendisleri olmaktan öte bugünün öznel eriyiz. Değiştirme, dönüştürme yetisi olan öznel erilerden oluşan bir toplumu sindirmekse mümkün olmayacaktır.

Tarihler 15 Kasım 1924'ü gösterirken yaşadığımız topraklarda kraldan çok kralcı zihniyetin hedefinde bu sefer son kullanma tarihi çoktan geçmiş bir imparatorluğun tebaa olmaya alıştırılmış halkının, hak ve özgürlüklerini yeni tanımaya başladığı bir süreçte en ilerici unsur olarak baş gösteren öğrenciler vardı. Yabancı sermaye tramvaylar konusunda masada anlaşılan öğrencilere yarı fiyatına ücret tarifesini pratikte uygulamıyor, öğrencilerden tam ücret talep ediyordu. Bunun üzerine örgütlenen tıp fakültesi öğrencileri, İstanbul'un tüm duraklarında tramvaya binecekler ve yarı fiyatına ücret ödeyeceklerdi. Ancak bilet görevlisi bu durumu reddedince olaylar büyüdü, iki öğrenci vurularak yaralandı. Mesele sadece para değildi artık. Sonrasında gelişen olaylar 3-4 gün boyunca sürdü ve yabancı şirket sonunda pes etti. Ancak bugün ülkemizin dört bir yanında öğrenciler olarak indirimli bir biçimde toplu taşıma kullanabiliyorsak, bunu, haklarını talep eden ve bu uğurda tarihe onurlu bir hatıra bırakan öğrencilere borçluyuz.

Ülkemizde de maalesef öğrenciler olarak hakim iktidarın ortaya koyduğu neoliberal politikalar sonucu eğitimin günden güne daha da fazla ticari bir kimlik kazanmasının altında ezilmekteyiz. Eğitimin sermayenin istekleri doğrultusunda piyasalaşması, günümüzün ekonomik şartlarında bize bir öğrenci olarak ihtiyacımız olan kültürel ve sportif faaliyetlerle temas etme hakkını tanımıyor.

Bugün herhangi bir öğrenciye "Türkiye'de öğrenci olmanın en zor yanı nedir?" sorusunu yönelttiğimizde sayısız sorunlar arasından hangisini seçeceğine karar vermekte dahi zorlanan geniş bir grup ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu durum tabii ki ezelden beri böyle değildi. Geçmişte söz konusu imkanların varlığı, öğrencinin yarı aydın kimliğinin yanında topluma karşı sorumluluk duygusunun oluşmasına katkıda bulunuyordu. Bugün ise hemen geçip gitmesi gereken bir süreçmiş gibi değerlendiriliyor eğitim.

Tahta sıralarda bir şeyler öğrenmek adına dirsek çürüttüğümüz bu yıllarımız elbette ki sonu olan fakat asla durağan olmayan bir süreç aslında. Eğitim gördüğümüz ortam ne kadar baskıcı olursa olsun, tarihte görüldüğü üzere birlikte hareket ettiğimiz sürece başarabiliriz.

Yaşadığımız ülkede bütün misyonu kindar ve dindar nesiller yetiştirmek olan, karma eğitim karşıtı ve bunu açık açık dile getirmekten çekinmeyen milli eğitim bakanları ve yöneticilerin bizim geleceğimizi belirlemesinden artık sıkılmadın mı?

Sırf birkaç para babası daha zengin olsun diye hava henüz aydınlanmamışken sıkış tepiş otobüse güç bela yetişmekten.
Sevgilinle tek pipetten hayatı paylaşmaktan.
Niteliksiz eğitim müfredatı yüzünden tek tipleştirilmeye çalışılmaktan.
Kendini keşfedememekten.
Baskıcı okul ortamından.
Aşırı pahalı kantin fiyatlarından.
Yaşlılarla yarış atı gibi karşılaştırılmaktan.
Gerçekten sıkılmadın mı?
Biz diyoruz ki:
Hayatının en güzel yıllarının bu şekilde geçmesi adil değil!

**“Yine kitapları, türküleri,
bayraklarıyla geldiler,
dalga dalga aydınlık oldular,
yürüdüler karanlığın
üstüne
Meydanları zaptettiler yine”
Nâzım Hikmet Ran.**

O yüzden hep birlikte: BİRLEŞELİM DEĞİŞTİRELİM GELİŞTİRELİM

YURTLAR VE OKULLAR DOĞA TARAKÇI

Biz liseliler; her gün okullarımızda ve yurtlarımızda baskıcı idarelerin çözüm odaklı olmayan ve öğrencileri hedef alan tutumlarına karşı mücadele veriyoruz. Okullarımızı kimliksizleştirmek, ticarethanelere dönüştürmek ve itaatkar nesiller yetiştirmek doğrultusunda eylemlerde bulunmaktan çekinmiyorlar. Bizim bu eylemlere karşı gösterdiğimiz meşru tepkiler ise disiplin tutanakları gibi çeşitli baskı yöntemleri ile susturulmaya çalışılıyor.

İrademizi zedelemek amacıyla izin alınmadan yurt odasında öğrencilerin görüntülerini çekmek ve bu görüntülerle tehdit etmek, odaya baskın yapmış gibi girerek arama yapmak, öğrencilerin cep telefonlarına el koyup karıştırmak, yönetmelikte bulunmayan kurallar ile öğrencilere tutanak tutmak gibi hukuksuz yollara başvuru yapıyorlar.

Depreme dayanıksız olması sebebiyle yıkılan okullarımızın yerini sanayi içerisindeki, yine depreme dayanıksız, imkanları liseler için yeterli olmaktan çok uzak niteliksiz binalar alıyor. İnşaat süreçleri uzuyor, öğrenciler okullarından uzak ve eğitimden yoksun kalıyor. Sınıflar farklı okullara gönderilerek bölünüyor ve öğrencilerin birliği zedeleniyor. Bu zorlu süreçlere rağmen yeni yapılan okul binalarımıza geçtiğimizde ise sıralardan ısınmaya, elektrikten suya birçok temel ihtiyacımızın karşılanmasında tekrar sıkıntı yaşıyoruz.

Zorunlu bağış adı altında yüksek miktarda paralar isteniyor, devlet okullarında okumamıza rağmen parayla satın alınmak zorunda bırakılan sıralarda oturuyoruz. Yurtlarımızda “Elektrik harcamayın” diyerek teknolojik aletlerimiz toplanıyor, belirli saatlerden sonra kendi odamızdaki ışığı açmamız yasaklanıyor.

Doyurucu, sağlıklı ve hijyenik yemekler ise yurt yemekhanelerinden oldukça uzak bir kavram. Gündemde de sıklıkla yerini alan toplu zehirlenmeler; yemekhanelere yeterli bütçeyi sağlamayan ve gerekli denetlemeleri yapmayan MEB’in sorumsuzluğunun yalnızca bir parçası. Kesinlikle

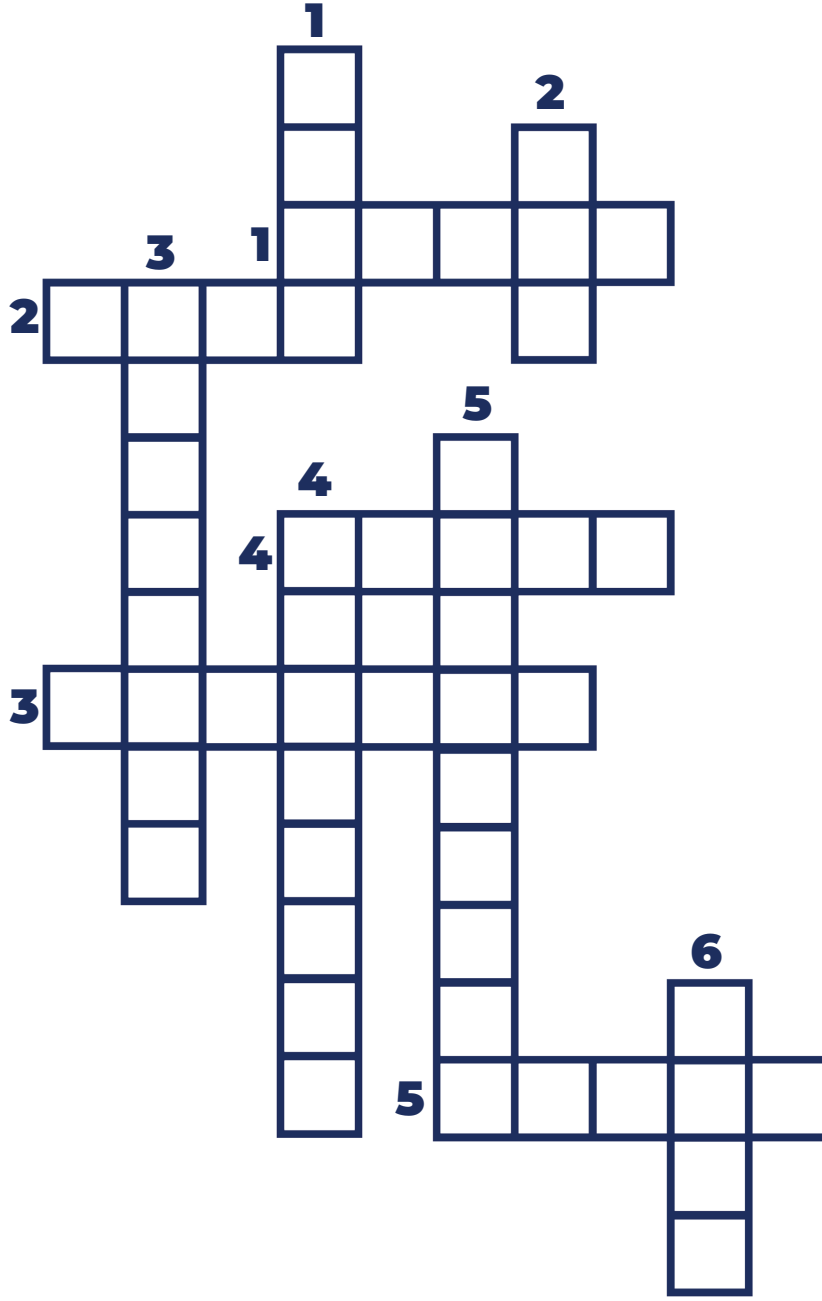
besleyici olmayan, yetersiz porsiyonlu yemeklerimizden çıkan böcekler ve taşlar da buna bir örnek. Liseliler olarak özellikle yurtlarda nitelikli, ulaşılabilir yemek imkanlarının sağlanması en temel haklarımızdan.

Okullarımızdaki ve yurtlarımızdaki hijyen problemine gelecek olursak; MEB tarafından okul personellerine ayrılan bütçe ve personel sayısı çok yetersiz olduğu için, eğitim ortamında sağlanması gereken sağlıklı ve hijyenik koşullar sağlanamıyor. İşçiler ise gerekenden çok daha fazla ve uzun saatlerde çalıştırılıyor. Neden olarak bütçenin yetersizliğine sığınan idareler, tuvaletlere bir peçete koymaktan veya daha fazla personel işe almaktan acizken kendi idare odalarını küçük saraylara dönüştürmek için kolaylıkla bütçe bulabiliyor!

Üniversite yurtlarında olduğu gibi lise yurtlarında da kapasite yetersizliği söz konusu. Yurt başvurusu kabul edilmeyen, ailelerinden kilometrelerce uzakta okuyacak henüz 13-14 yaşındaki öğrenciler, siyasi bir tercih, olarak tarikat yurtlarına ve özel yurtlara mahkum ediliyorlar. Kabul alan öğrencileri de üç metre karelik odalara altışar kişi sığdırma-ya çalışıyorlar ve insani yaşam koşullarından uzak ortamlarda büyümek zorunda bırakılıyor.

Bütün bu şartlara, önümüze koyduğunuz engellere, bizleri yalnızlaştırma çabanıza karşı bizler birlik olup birbirimize sahip çıkmaya ve direnişimizi sürdürmeye devam edeceğiz. Korkudan uykularınızı kaçırın mücadelemizi her gün büyütmekten ve kalabalıklaştırmaktan da çekinmeyeceğiz. Biz liselilere düşen görev; iktidarın ve ürettiği idarelerin, bizi sindirmek adına attıkları her adımda karşılarında dayanışmamızla dimdik durmak ve kırmaya çalıştıkları irademizi ortaya koymak olacak.

ÇAPRAZ BULMACA

Soldan Sağa:

- 1-Doğadan çıkarılan bir soyut (Paul Gauguin'in sözü.). Yaratıcılığın ve hayal gücünün ifadesi.
- 2-Yaşamaya güç bulmak için gereken, hepimizin içinde bulunan ve bizi geleceğe sürükleyen duygu.
- 3-Sevinç, korku, kızgınlık vb. sebeplerle ortaya çıkan güçlü ve geçici duygu durumu. Yılbaşında alınan hediyeler açılırken hissedilen anlık coşku.
- 4-Bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme gücü, istenç.
- 5-Hayat kavramında tarih boyunca durmadan aranan şey.

Yukarıdan Aşağı:

- 1-İnsanın arkadaştan öte dediği, hayatına anlam katan kimse.
- 2-Tarih boyunca direnip teslim alınmadan kazanılamayan, çoğunlukla yasalarla güvence altına alınan şeyler.
- 3-Prag'da Öğrencilerin Nazilere karşı ortaya koyduğu irade. Etmek fiiliyle tamamlanıyor.
- 4-Feodalizmden kapitalizme geçildiğinde ve kapitalizmden sosyalizme geçilirken insanların tarihsel olarak yaşadığı/yaşayacağı olgu.
- 5-Dünya halklarının Filistin halkı ile yapması gereken şey.
- 6-Belli bir bölgede veya çevrede yaşayanların bütünü. Ahali. Yurttaşlar toplamı.

İNAT SINIFLARI KURULUYOR!

SEN DE
BİZE KATIL!

 inat.dergi inat_dergi inat_dergi